

GLOBALITAT

A les antípodes del fenomen mundial anomenat «globalització» –massificador, uniformista, homogeneïtzador– la Fundació RANDA proposa universalment l'ús d'un model mental global on cada element, cada part, cada relació és singular, idèntica i fidel a si mateixa i on tots ells són integrats en estricta igualtat de tracte en el conjunt global, talment que formen una constel·lació d'estrelles iguals en drets i singulars en qualitat. La comunitat en la diversitat. De la disciplina que tracta aquest tema se'n pot dir Globalística.

Emmarcada en la Fundació RANDA hi ha una secció d'acció anomenada «Germanies», on, durant un temps, s'ha treballat un nou model de societat globalitzada –en el sentit suara esmentat– apta per a qualsevol país del món. La campanya «Jo també em planto», encetada l'1 de gener del 2000 és l'inici de la realització pràctica d'aquests estudis en la nació catalana. Aquesta campanya ja no pertany a la Fundació. És plenament autònoma. Però s'inspira, a l'arrencada, en els principis treballats en el si de la Fundació sota l'epígraf «Comunitat humana».

L'assemblea d'assemblees pertany a la trama bàsica de la societat. És la forma pura de la sobirania independent del poble autoorganitzat. Els continguts poden ser molt diversos. L'assemblea és una i la mateixa per a tots. És el **camp** on es podran confrontar dialècticament les diferents tendències. Els equips que hi jugaran són molts, variats, plurals, però el camp és u i estrictament neutre, equilibrat, imparcial.

Ara faré una afirmació polèmica. Considerem els col·lectius de l'esquerra política (o de la dreta, és igual). No poden pretendre manar en exclusiva. No poden pretendre excloure la dreta o altres formacions. El poble és plural. En un temps manaran més uns i en un altre temps uns altres. Desqualificar radicalment l'adversari i autojustificar-se radicalment és convertir el contingut social i polític en forma pura de sobirania: tirania, despotisme. Tota tendència pot ser útil si col·labora amb les altres tendències existents en la societat. Fins els feixistes poden aportar ajuda original seva a la comunitat si no pretenen esdevenir partit únic.

La condició per a fer això possible és aprendre a globalitzar com a acte paral·lel i complementari al d'exercir la diferència. No hi som avesats. Cada persona, cada grup o col·lectiu social són alhora singulars i humans. Com a singulars es diferencien dels altres i fins i tot es confronten dialècticament. Aquest egoisme esmerçat en la defensa de la pròpia identitat és perfectament legítim. Tanmateix és ineludible –i se sol oblidar– el dret i el deure d'agermanar-se amb els que competeixen amb la nostra identitat. No estem entrenats en compaginar competència i col·laboració. Són dues dimensions oposades. Un exemple: obediència de partit i obediència a la pròpia comunitat territorial. Poden convenir al meu partit decisions que no convenen, per exemple, al meu barri. I es farà difícil servir aquests dos senyors en determinats moments. Caldran passarel·les, transaccions, negociacions, pactes. Ara, la nostra

societat disposa d'una determinada estructura jurídicopolítica que beneficia sistemàticament les identitats especials, ideològiques i polítiques, que es mouen en perpetu conflicte, mentre que és marginada la recerca consensuada i pactada de decisions que afecten a la comunitat humana en general. Els partits separen («parteixen»), les assemblees uneixen («ensamblen»). Sorpren aquesta tendència quan sembla que els interessos generals haurien de prevaler sobre els interessos particulars.

Globalitzar, prendre decisions conjuntes parant esment en els interessos dels altres que no coincideixen amb els nostres, és un art bellíssim, integrador, intel·ligent, però difícil. En la nostra tradició occidental som educats segons un esperit analític: la part abans que el tot. No cal oblidar aquesta manera de procedir. Però cal complementar-la amb la via contrària: servir el tot abans que la part. Abans l'interès públic que l'interès privat.

Quan les persones són educades seguint un model global suficientment ampli i ben conjugat, no es divideixen ni s'enfronten tant. Un bon model filosòfic global, obert i rigorós, provisional però pactat entre tots i adaptat a la realitat és una bona teràpia individual per a superar contradiccions internes i una bona teràpia social per a evitar guerres i violències. Sense renunciar a allò que hom creu, cal captar i processar les creences i conviccions dels altres en llur especificitat, així com tractar de construir un camp teòric i pràctic suficientment ampli com per a què tothom pugui fer el seu joc sense marginar el joc dels altres.

I en el dia a dia de les assemblees, cal aprendre a escoltar, a entendre de veritat la part de veritat de l'altre, a *engarçar-la* amb la nostra part de veritat per atènyer una veritat superior, ni seva ni meva, sinó nostra, fruit madur del nostre diàleg. Cal evitar doncs l'oposició frontal reactiva i saber construir una complementarietat circular retroactiva que permeti l'aparició d'un equilibri dinàmic superior. Cal anar a l'assemblea a agermanar-se amb un germà no triat per mi, que és com és, i amb el qual estic condemnat a entendre'm. Aquesta poc coneguda voluntat integradora és la nova clau que evitarà revolucions de contradicció i farà pas a la revolució de síntesi de contraris: la nova germanor.

Lluís M. Xirinacs i Damians. 3.4.2000